

Bài Học 5

* 26 Tháng 7 – 1 Tháng 8

Làm Thế Nào Để Được Cứu

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Lu-ca 5:27-32; Lu-ca 13:1-5; Ma-thi-ơ 22:2-14; Xa-cha-ri 3:1-5; Giăng 8:30, 31; Lu-ca 14:25-27.*

Câu Gốc: “Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con người cũng phải bị treo lên đường ấy, hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời” (Giăng 3:14, 15).

Trong đồng vắng, dân Y-sơ-ra-ên bị rắn cắn. Đức Chúa Trời truyền Môi-se làm một con rắn bằng đồng và treo lên cây xào. Ai bị cắn có thể nhìn lên con rắn và được cứu.

Con rắn đồng có thể chữa lành người ta được không? Không! Sự chữa lành chỉ có thể đến từ Đức Chúa Trời. Nhưng, bởi sự nhìn lên con rắn đó, người Y-sơ-ra-ên bày tỏ đức tin nơi Đức Chúa Trời như hy vọng duy nhất của sự sống và sự cứu rỗi.

Chúa muốn dạy chúng ta một bài học thiêng liêng. Ngài đổi một biểu tượng của sự chết thành một biểu hiệu của sự sống. Con rắn đồng là biểu hiệu cho Đấng Christ. Ngài trở nên Đấng gánh tội để cứu chúng ta. Nhờ đức tin, chúng ta có thể nhìn lên Đấng Christ bị treo lên cây thập tự. Ở đó, chúng ta tìm được sự chữa lành cho nọc độc của con rắn hồi xưa, là Sa-tan. Nếu không, chúng ta sẽ chắc chắn chết trong tội lỗi mình. Lời Đức Chúa Trời giải nghĩa rất rõ ràng. Là con người, chúng ta là những tội nhân cần ân điển. Ân điển đó đã được ban cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ.

Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu những sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su về những bước giản dị cần thiết cho sự cứu rỗi.

Nhận Thấy Nhu Cầu Của Bạn

Xin đọc Lu-ca 5:27-32. Làm thế nào bạn biết mình ở nhóm nào?

Nhiều người khỏe mạnh và “không cần thầy thuốc.” Nhưng có ai khỏe mạnh về phần thiêng liêng không? Trong tất cả nhân loại, “Chẳng có ai làm điều lành, dầu một người cũng không” (Thi thiên 14:3). Không có ai tự mình thành công bình (Rô-ma 3:10). Chúng ta có thể làm vài hành động tốt, nhưng chúng ta không thể tự mình làm nên sự công bình trước mặt Đức Chúa Trời. Vì thế, Đức Chúa Giê-su phán Ngài “không phải đến để gọi kẻ công bình hối cải, song gọi kẻ có tội” (Lu-ca 5:32). Đức Chúa Giê-su nói về những người Pha-ri-si, họ *nghĩ* mình đạo đức. Nhưng thật sự họ không phải vậy. Thật không may, họ tin mình làm đúng đối với Đức Chúa Trời, nhưng họ đã mù quáng thiêng liêng (Giăng 9:40, 41).

Bước đầu tiên để nhận được sự chữa lành cho tội lỗi là nhìn nhận tình trạng tội lỗi của mình. Chúng ta cũng cần biết không thể tự chữa cho mình về phần thiêng liêng. Nhưng làm thế nào chúng ta có thể thấy nhu cầu thật nếu chúng ta mù? Làm thế nào chúng ta thú nhận mình là những kẻ có tội nếu tội lỗi ngăn cản chúng ta để nhận ra tình trạng thật của mình?

Làm thế nào con mắt thiêng liêng chúng ta mở ra để nhìn nhận nhu cầu lớn của mình là cần một Đấng Cứu Thế? Xin đọc Giăng 16:8.

Chỉ có thuốc xức mắt có thể khiến chúng ta thấy tình trạng thiêng liêng thật của mình. Thuốc này là Đức Thánh Linh. Trước khi Ngài có thể làm việc cho chúng ta, Đức Chúa Giê-su phải làm chúng ta ý thức được tội lỗi. Đức Chúa Giê-su liên tục làm việc với lương tâm chúng ta để chúng ta ý thức được tội lỗi mình và tạo nên trong lòng chúng ta một cảm giác sâu xa về tội lỗi. Lương tâm chúng ta hướng dẫn để chúng ta ước muốn một Đấng Cứu Thế. Khi nghe tiếng kêu gọi, chúng ta phải lắng nghe và vâng theo. Nếu không, chúng ta sẽ cứng lòng chống lại Đức Thánh Linh đến nỗi không gì có thể làm cho chúng ta được. Thật là một tư tưởng đáng ghê sợ!

Mặc cảm tội lỗi thường thường là một điều xấu. Nhưng bằng cách nào Đức Thánh Linh có thể dùng mặc cảm đó để làm ích cho đời sống thiêng liêng của bạn?

Ăn Năn

Nhìn nhận mình có tội thì không đủ. Phải có sự ăn năn. Kinh Thánh nói ý nghĩa của sự ăn năn gồm ba phần: (1) thú nhận tội, (2) đau buồn vì đã phạm tội, và (3) mong muốn không phạm tội nữa. Nếu thiếu điều gì, thì không phải là sự ăn năn thật. Thí dụ, Giu-đa thú nhận tội. Nhưng ông ta không đau buồn vì đã phản bội Thầy mình (Ma-thi-ơ 27:3, 4). Ông cảm thấy buồn, nhưng không ăn năn. Giu-đa thú tội vì sợ những kết quả, chứ không phải vì lòng yêu thương dành cho Đấng Christ.

Thật rõ ràng, sự ăn năn rất quan trọng. Giảng Báp-tít và Đức Chúa Giê-su bắt đầu chức vụ với lời giảng dạy, “Các người phải ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần!” (Ma-thi-ơ 3:2; Ma-thi-ơ 4:17). Về sau, Đức Chúa Giê-su sai mười hai sứ đồ trong chuyến đi truyền giáo đầu tiên. Họ đi ra, “giảng cho người ta phải ăn năn” (Mác 6:12). Và sau Lễ Ngũ tuần, Phi-e-rơ khuyến khích đám đông cũng làm như vậy (Công vụ 2:38; Công vụ 3:19).

Đức Chúa Giê-su dùng những chữ mạnh để bày tỏ nhu cầu lớn của sự ăn năn để được cứu. Ngài cho chúng ta sứ điệp nào trong Lu-ca 13:1-5?

Đức Chúa Giê-su chỉ cho mọi người thấy tội lỗi của mình. Ngài thúc giục những người nghe, “nếu các người chẳng ăn năn, thì hết thảy sẽ bị hư mất như vậy” (câu 5). Không có sự ăn năn, thì không thể được giải thoát khỏi tội lỗi. Vì nếu không ăn năn, nghĩa là họ từ chối đầu phục Chúa.

Bây giờ, chúng ta đã được dạy, “Lòng nhơn từ của Đức Chúa Trời đem người đến sự ăn năn” (Rô-ma 2:4). Điều đó nghĩa là gì? Một tảng băng đá có thể bị bể thành nhiều miếng nhỏ. Nhưng những miếng bể đó vẫn còn là nước đá. Cũng tảng băng đá đó có thể được để cạnh một lò sưởi, thì nó sẽ tan chảy ra nước. Nước đá của sự kiêu hãnh giả tạo chỉ có thể được tan chảy nếu chúng ta lại gần sự ấm áp của lòng nhân từ và tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Vì thế, thật quan trọng cho chúng ta để nhớ tất cả những thí dụ về tình thương của Đức Chúa Trời đối với chúng ta.

“Chúng ta không ăn năn để Chúa yêu chúng ta. Nhưng Ngài bày tỏ tình yêu của Ngài để chúng ta ăn năn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, tr. 189.

Có những thí dụ nào về tình yêu của Đức Chúa Trời? Bạn có kinh nghiệm và học được điều gì đã cho bạn các lý do mạnh mẽ tin cậy vào sự nhân từ của Ngài? Tại sao rất quan trọng để luôn luôn nhớ các lý do đó, và nhiều hơn trong những lúc đau buồn?

Hãy Tin Đức Chúa Giê-su

Sự ăn năn thật đến với đức tin nơi Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế duy nhất. Đức Chúa Giê-su thường nói về nhu cầu tin nơi Ngài để nhận được ơn phước. “Kẻ nào tin thì mọi việc đều được cả” (Mác 9:23). Đức tin rất quan trọng nếu chúng ta muốn được cứu. Sa-tan biết điều này. Đó là lý do tại sao nó hết sức cố gắng để làm cho chúng ta không tin (Lu-ca 8:12).

Theo Đức Chúa Giê-su, tin nghĩa là gì? Tin thì hơn là chỉ cảm thấy có điều gì đó sẽ xảy ra. Thay vào đó, đức tin có một mục đích quan trọng: Đức Chúa Giê-su Christ. Đức tin là tin vào *một Người* (Đức Chúa Giê-su). Đức tin là tin cậy Đức Chúa Giê-su và sự chết của Ngài cho chúng ta. Tin nơi Đức Chúa Giê-su nghĩa là biết Ngài, hiểu Ngài là ai (Giăng 6:69) và chấp nhận Ngài (Giăng 1:12).

Đức Chúa Trời yêu thương thế gian nên Ngài ban Đức Chúa Giê-su. Tất cả những ai thật sự tin nơi Ngài sẽ có sự sống đời đời. Sự chết của Ngài không có nghĩa là mọi người sẽ được cứu. Chúng ta phải được che phủ bởi sự công bình của Ngài. Vì tin nơi Ngài chúng ta có sự công bình. Chúng ta cũng có lời hứa vĩ đại là Ngài sẽ làm cho chúng ta sống lại trong ngày cuối cùng (Giăng 6:40).

Đối với người đàn bà đã sống cuộc đời tội lỗi, Đức Chúa Giê-su cho bà hy vọng, “Tội lỗi người đã được tha rồi. . . Đức tin của người đã cứu người” (Lu-ca 7:48, 50). Điều đó nghĩa là gì? Đức tin chúng ta có cứu chúng ta không? Các sách Phúc âm nói khi Đức Chúa Giê-su chữa lành một số người, Ngài phán, “Đức tin con đã làm cho con được lành” (Ma-thi-ơ 9:22; Mác 10:52; Lu-ca 17:19). Khi nói những lời này, Đức Chúa Giê-su không cho đức tin có quyền lực chữa lành. Đức tin họ là sự tin cậy hoàn toàn nơi quyền lực của Đức Chúa Giê-su để chữa lành họ. Quyền lực của đức tin không đến từ người tin. Thay vào đó, quyền lực đó đến từ Đức Chúa Trời là Đấng họ tin.

Tại sao chúng ta phải rất cẩn thận về việc hiểu đức tin hành động thế nào khi chúng ta cầu nguyện? Điều này đúng khi chúng ta cầu nguyện để được chữa lành. Tại sao sai khi nghĩ nếu không được chữa lành khi cầu nguyện là vì chúng ta không đủ đức tin?

Áo Lễ

Đức Chúa Giê-su giảng dạy trước đám đông và phán những lời làm họ kinh ngạc, “Nếu sự công bình của các người chẳng trở hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các người chắc không vào nước thiên đàng” (Ma-thi-ơ 5:20). Ít người nghiêm nhặt tuân theo luật pháp hơn người Pha-ri-si. Nhưng người Pha-ri-si thất bại vì họ chú ý nhiều đến việc “phô trương” cho loài người thấy hơn là làm vui lòng Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su cảnh cáo chúng ta đừng làm như vậy (Ma-thi-ơ 6:1).

Vậy, làm thế nào chúng ta có thể được công bình trước Đức Chúa Trời? Thí dụ về tiệc cưới cho chúng ta lời giải nghĩa về sự công bình thật.

Xin đọc Ma-thi-ơ 22:2-14. Tại sao vua muốn mỗi người khách mặc áo lễ khi dự tiệc? Áo lễ tượng trưng cho gì? Xin đọc Ê-sai 61:10; Xa-cha-ri 3:1-5.

Nhà vua cung cấp áo lễ miễn phí cho thực khách. Những người hiện diện được mời trong khi đang đi đường. Có lẽ họ không có quần áo hợp với đám cưới. Và có thể họ không có tiền để mua. Cả hai lời mời gọi và quần áo là quà từ vua. Chỉ có một đòi hỏi cần để dự tiệc là phải chấp nhận cả hai món quà.

Từ khi A-đam và Ê-va đã sa ngã trong Vườn Ê-đen, mỗi người đều bị **lỏa lồ thiêng liêng**. Họ cảm thấy lỏa lồ. Từ khi có sự Sa ngã trong vườn Ê-đen, mỗi người đều lỏa lồ về phần thiêng liêng. Và họ cố gắng che đậy mình bằng cách lấy lá vả may lại (Sáng thế Ký 3:7). Áo choàng tự làm này không thoải mái và không che đậy được. Sự công bình tốt nhất của chúng ta thì không tốt hơn “rẻ nhớp” (Ê-sai 64:6).

Như trong thí dụ, Đức Chúa Trời ban cho áo chúng ta cần. Ngài làm áo cho A-đam và Ê-va, và mặc cho họ (Sáng thế Ký 3:31). Đây là biểu hiệu cho sự công bình của Ngài che phủ tội nhân. Chúa cũng ban áo công bình của Đấng Christ cho hội thánh Ngài, để nàng “mặc áo sáng láng tinh sạch bằng vải gai mịn,” (Khải huyền 19:8), “không vết, không nhăn, không chi giống như vậy” (Ê-phê-sô 5:27). Chiếc áo này “là sự công bình của Đấng Christ, nghĩa là bản tính trọn vẹn của Ngài. Qua đức tin, bản tính của Đấng Christ được ban cho tất cả những người chấp nhận Ngài là Cứu Chúa của mình.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons*, tr. 310.

Trên tất cả những gì chúng ta tin, tại sao chúng ta phải hiểu sự cứu rỗi của mình chỉ đến từ sự che phủ Đấng Christ ban cho chúng ta như một món quà? Tại sao chúng ta phải luôn luôn nhớ điều này?

Đi Theo Đức Chúa Giê-su

Bởi đức tin, chúng ta nhìn nhận nhu cầu của mình, ăn năn, xưng tội, và chấp nhận sự công bình của Đấng Christ cho mình. Sau đó, chúng ta trở nên môn đồ Ngài. Trong chức vụ, Đức Chúa Giê-su kêu gọi những người khác nhau, như Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng làm môn đồ Ngài. Lời kêu gọi này cho thấy họ phải bỏ mọi sự để đi theo Ngài (Ma-thi-ơ 4:20, 22; Mác 10:28; Lu-ca 5:28). Thật ra, trong các sách Phúc âm, động từ *đi theo* có cùng một ý nghĩa như “môn đồ.”

Có hai điều quan trọng nào phải làm khi bạn muốn trở nên môn đồ của Đức Chúa Giê-su? Xin đọc Giăng 8:30, 31.

Một số người cố phân biệt đức tin nơi Đức Chúa Giê-su và vâng theo những sự dạy dỗ của Ngài. Nhưng Đức Chúa Giê-su không phân biệt như vậy. Đối với Ngài, cả đức tin và vâng lời liên hệ chặt chẽ với nhau trong sự làm môn đồ thật. Là các môn đồ của Đức Chúa Giê-su, chúng ta không nên quá chú trọng đến những sự dạy dỗ của Ngài mà quên chính Đức Chúa Giê-su. Chúng ta phải chú trọng vào mối quan hệ cá nhân với Đức Chúa Giê-su cũng như vào những sự dạy dỗ của Ngài.

Làm môn đồ của Đức Chúa Giê-su thì phải trả giá cao nào? Xin đọc Lu-ca 14:25-27.

Đức Chúa Giê-su dùng động từ *ghét* như một thí dụ nghĩa là “yêu ít hơn.” Một câu trong Ma-thi-ơ làm cho ý nghĩa của những lời của Đức Chúa Giê-su rõ ràng hơn. “Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta (Ma-thi-ơ 10:37). Đức Chúa Giê-su phải là số một trong đời sống nếu chúng ta muốn làm môn đồ Ngài.

Bạn đã phải trả bao nhiêu khi đi theo Đấng Christ và làm môn đồ Ngài? Câu trả lời của bạn nói gì về sự bước đi với Chúa của bạn?

Thứ Sáu * 1 Tháng 8

Nghiên Cứu Bổ Túc:

Ellen G. White, “Repentance,” tr. 23-32, trong *Steps to Christ*.

“Chúng ta cần Thánh Linh của Đấng Christ để làm thức tỉnh lương tâm và được Đấng Christ tha thứ. Cả hai đều rất quan trọng.” – Phỏng trích *Steps to Christ*, tr. 26.

“Chúng ta cần nhìn ngắm Chiên Con của Đức Chúa Trời trên thập tự giá. Khi làm vậy, chúng ta hiểu hơn sự mâu nhiệm của Đức Chúa Trời, sẵn sàng đền trả cho tội lỗi chúng ta. Sau đó, sự nhân từ của Ngài dẫn chúng ta đến sự ăn năn. Bởi sự chết cho các kẻ có tội, Đấng Christ bày tỏ tình yêu thương mà chúng ta không hiểu nổi. Khi tội nhân nhìn ngắm tình yêu này thì tình yêu đó làm mềm lòng họ, gây ấn tượng sâu xa trong tâm trí, và gọi cho linh hồn muốn ăn năn.” – Phỏng trích như trên, tr. 26. 27.

“Tấm lòng khiêm tốn và tan nát dẫn đến sự ăn năn thật. Sau đó, người tín đồ sẽ biết giá trị tình yêu của Đức Chúa Trời và giá của Thập tự. Như người con xưng tội với cha yêu dấu của mình, người tội nhân ăn năn sẽ đem tất cả tội lỗi mình đến trước mặt Đức Chúa Trời. Và có lời chép rằng, “Nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành tín công bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian ác” (1 Giăng 1:9). – Phỏng trích như trên, tr. 41.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Nhiều người muốn “đìm đi” mặc cảm tội lỗi với rượu chè, ma túy, lạc thú thế gian, hay làm cho đời sống mình bận rộn với những hoạt động điên rồ. Tại sao những phương pháp này không thành công? Bạn giúp những người ở trong tình trạng này thế nào để tìm được giải đáp thật cho mặc cảm tội lỗi của họ?
- 2 Có thể nhìn nhận tội lỗi của mình mà không có “trái xứng đáng cho sự ăn năn.” Tại sao điều đó không phải là sự ăn năn thật? Giá trị của những trái này là gì? Chúng có phải là những việc tốt được làm để có công với Đức Chúa Trời không? Xin giải nghĩa câu trả lời của bạn.
- 3 Hãy nghĩ đến sự công bình của Đấng Christ miễn phí, nhưng không rẻ tiền. Chúng ta không phải trả tiền, nhưng Chúa phải trả một giá rất cao nơi thập tự giá. Hãy nghĩ chúng ta tội lỗi thế nào, và tội lỗi nghiêm trọng thế nào. Hãy nghĩ tội lỗi đã lấy điều kinh khủng như sự chết của Con Đức Chúa Trời để cứu chúng ta khỏi kết quả của tội lỗi.